



Arrest

nr. 101 528 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Haripur Panian gelegen in de provincie Khyber Pakhtunkhwa te Pakistan. U bent een soennitische pathaan.

U erfde een stuk grond van uw vader in de buurt van Haripur. A. N., een lid van de "provincial assembly" (provinciale parlement) in Pakistan wilde dit stuk grond van u kopen voor een veel lagere prijs dan het werkelijk waard was.

U ging hiermee niet akkoord. Sindsdien had u problemen met A. N. en zijn familie.

Op 10 september 2008 werd A. N. vermoord. I. K. en Z. K. werden samen met enkele onbekenden beschuldigd van moord. Er werd een FIR (First Information Report) tegen hen ingediend.

Enige tijd later werd u er eveneens van beschuldigd betrokken te zijn bij de moord op A. N. omdat u het stuk grond niet aan hem had willen verkopen.

Uw naam werd later toegevoegd aan de FIR.

U werd gechanteerd omwille van dat stuk grond. Indien u de grond aan de familie van N. zou geven, zouden ze de klacht tegen u laten vallen. U en uw familie gingen niet in op dit voorstel.

U raadpleegde een advocaat om u verder te helpen in deze zaak. Hij diende een "application" in bij de "session court" in verband met de valse klacht tegen u, maar zij konden u niet verder helpen.

Zodra u wist dat er een valse klacht tegen u bestond dook u onder op verschillende plaatsen omdat de politie naar u op zoek was.

De andere beschuldigten werden later veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf.

Op 7 juli 2009 werd uw broer vermoord door onbekenden omwille van die grondproblemen.

Uw familie diende een FIR in tegen onbekenden, zonder resultaat.

U besloot om met een studentenvisum van Pakistan naar het Verenigd Koninkrijk te reizen waar u bleef tot 22 augustus 2011. U diende er geen asielaanvraag in.

Uw visum verliep op 20 oktober 2011 en u besloot een visum voor kort verblijf voor België aan te vragen. Dit werd u geweigerd en u besloot dan maar terug te keren naar Pakistan op 22 augustus 2011.

U verbleef in Islamabad, maar ging af en toe op bezoek bij uw familie in Haripur Panian.

U werd echter nog steeds gezocht door de politie en de familie van A. N. waardoor u opnieuw besloot Pakistan te verlaten op 6 december 2011 met de hulp van uw oom.

Uw oom H. werd echter vermoord op 16 december 2011 omdat hij u het land hielp te ontvluchten.

U reisde via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België.

Na een reis van ongeveer 30 dagen kwam u aan in België op 19 januari 2012 waar u een dag later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, huwelijksakte, geboorteakte van uw kinderen, overlijdensakte van uw vader en broer, eigendomsakte van uw grond, krantenartikels over uw problemen, FIR's betreffende uw problemen, een document van de rechtbank, medische attesten, brieven in verband met het werk van uw vrouw en broer alsook verzendingsbewijzen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van de Belgische ambassade in Londen, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een **Pakistaans paspoort** en dat u met dit paspoort een **visum voor kort verblijf** heeft aangevraagd voor België, maar niet hebt verkregen.

Uit deze informatie blijkt bovendien dat u zich toen in het Verenigd Koninkrijk bevond en in het bezit was van een **Brits verblijfsdocument dat verstreek op 20/10/2011**.

U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties.

U verklaarde immers aanvankelijk in België dat u Pakistan een **allereerste keer** verlaten had op **6 december 2011** en dat u op die datum rechtstreeks van Pakistan naar België reisde, dus zonder melding te maken ooit in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest of er ooit te hebben verbleven (DVZ verklaring vraag 9, 21, 35).

U verklaarde nog voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) **nooit een visum** te hebben aangevraagd en/of verkregen te hebben (DVZ verklaring vraag 21, 23).

Ook op het CGVS blijft u aanvankelijk beweren Pakistan een eerste keer te hebben verlaten op 6 december 2011 (CGVS p. 4).

Pas wanneer u letterlijk de vraag wordt gesteld of u ooit in het buitenland heeft verbleven bevestigt u in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest (CGVS p. 4).

U blijkt echter niet zeer goed te weten van wanneer tot wanneer u er verbleef, wat toch opmerkelijk is.

*U beweerde nu Pakistan een **eerste keer** te hebben verlaten in het jaar **2009**. U wist echter niet meer wanneer dat precies was (CGVS, p. 5, 11).*

*U gaf ook toe met een **studentenvisum** van Pakistan naar het Verenigd Koninkrijk te hebben gereisd (CGVS, p. 11). Het is echter erg vreemd dat u niet meer wist wanneer u dit paspoort en studentenvisum aanvraag in Pakistan en wanneer u hiermee reisde (CGVS, p. 11).*

Het is trouwens erg opvallend dat u wel wist op welke datum uw verblijfsvergunning voor het Verenigd Koninkrijk afliep, maar geheel niet kan toelichten vanaf welke datum dit dan geldig was (CGVS, p. 12).

U kon bovendien uw verschillende verblijfplaatsen in Pakistan voor uw vertrek niet concreet toelichten en hield het telkens erg vaag (CGVS, p. 3, 4).

Op de vraag een overzicht te geven van al uw verblijfplaatsen zegt u gewoond te hebben in Haripur en op verschillende plaatsen zoals Abbottabad en Rawalpindi, zonder dat u concreet kan zeggen op welke momenten u op die andere plaatsen verbleef (CGVS p. 3-4).

Dit doet eveneens vermoeden dat u uw werkelijke verblijfplaatsen gedurende de laatste jaren tracht achter te houden.

Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Dit ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er aan het door u aangehaalde asielrelaas nog maar weinig geloof kan worden gehecht.

Uw verklaring voor het verzwijgen van uw eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk volstaat evenmin. U zegt dat erop DVZ enkel werd gevraagd wanneer u Pakistan had verlaten en welke problemen u had (CGVS p. 5).

Nadat uw visumaanvraag voor België geweigerd werd, zou u teruggekeerd zijn naar Pakistan op 22 augustus 2011 (CGVS, p. 5).

Ook over uw terugkeer naar Pakistan werd nooit eerder melding gemaakt op DVZ (DVZ verklaring vraag 35).

Na uw terugkeer naar Pakistan zou u opnieuw besloten hebben het land te verlaten omwille van dezelfde problemen als waarvoor u een eerste keer Pakistan verliet (CGVS, p. 20).

Er kan echter maar weinig geloof worden gehecht aan uw uiteengezette reisweg die uw tweede vertrek uit Pakistan zou moeten aantonen, hetgeen de verdere geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt.

Zo stelde u via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België te zijn gereisd op 6 december 2011 (CGVS, p. 8, 9).

Wanneer u om meer details werd gevraagd over uw reisroute, bleek u deze amper te kunnen geven. U wist niet op welke plaatsen u in deze landen allemaal verbleven had. U was zelfs niet zeker of u ooit in Griekenland was geweest op uw weg naar België. Evenmin kon u meer details geven van de verschillende vervoersmiddelen die u gebruikte. U zou met een vrachtwagen gereisd hebben, maar kon niet zeggen welke kentekens of logo's er opstonden. Ook over het feit of u over water reisde, bleef u erg vaag. U stelde dat de vrachtwagen zich misschien in een schip bevond, maar dat had u dan weer niet gezien (CGVS, p. 8, 9, 10).

Dat u niet eens zou weten of u al dan niet een boot zou genomen hebben op uw weg van Pakistan naar België is weinig aannemelijk.

Hoewel er volgens u 25 tot 30 personen met u meereisden kon u vreemd genoeg geen enkele naam naar voren brengen van uw medereizigers (CGVS, p. 9).

In Italië zou u documenten gekregen hebben van een smokkelaar (CGVS, p. 10). Ook hierover legde u uitermate vage verklaringen af. U had het over tickets en een identiteitsdocument met de naam Tahir op. U wist echter niet welke identiteitskaart het was of welke nationaliteit erop stond. Evenmin slaagde u er een beschrijving te geven van dit document (CGVS, p. 10, 11). U probeerde uw gebrek aan kennis te verdoezelen door te stellen dat het in een envelop zat (CGVS, p. 11).

Dit is geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid aangezien u in geval van grenscontroles toch op de hoogte zou moeten zijn van de documenten die u in uw bezit had.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg. Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. U beweerde wel een eigen paspoort te hebben gehad, maar kon dat niet voorleggen omdat de smokkelaar dat had afgenomen toen u vertrok uit Pakistan (CGVS, p. 11).

Dat u dermate weinig toelichting kon geven over uw voorgehouden reisroute van Pakistan naar België doet vermoeden dat u op een heel andere manier Pakistan hebt verlaten en dat u wel degelijk in bezit bent van uw paspoort maar dit achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Dit document kan immers uitreisstempels en visumgegevens bevatten die niet stroken met uw verklaringen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds

van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Bovenvermelde vaststellingen ondermijnen verder de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verklaarde verder dat uw problemen met A. N., een lid van de provinciale raad in Pakistan en diens familie omwille van een stuk grond aan de basis liggen van uw vertrek uit Pakistan (CGVS, p. 15).

U legde van deze zaak verschillende FIR's voor waaronder een FIR tegen u, drie FIR 's betreffende de moord op uw broer, op uw neef en op uw oom (CGVS, p. 14, 21).

Vooreerst werd vastgesteld dat de FIR's, gezien de vormelijke kenmerken, slechts ingescande versies zijn waarop nadien stempels werden aangebracht (zie administratieve dossier).

Er kan dan ook geen enkele waarde aan deze documenten worden gehecht daar fotokopies en scans allerlei mogelijkheden bieden tot knip- en plakwerk.

Uit de door u voorgelegde vertaling van de FIR tegen u waarin u van moord zou beschuldigd zijn en uit uw verklaringen blijkt trouwens dat uw naam er niet in vermeld werd. U stelde nochtans dat de familieleden van A. N. uw naam achteraf in de FIR lieten optekenen (CGVS, p. 18).

Er werd in de door u voorgelegde FIR louter verwezen naar een onbekende persoon en drie anderen waardoor deze dus op eender wie betrekking kan hebben.

U voegde nog toe dat er andere documenten waren en dat uw naam daar wel ergens op moest staan (CGVS, p. 18). Uit de overige voorgelegde documenten blijkt dat uw naam wel vermeld wordt, maar op een document van de rechtbank en niet in een FIR zoals u beweerde (zie document 4 groene map).

Het is trouwens erg opmerkelijk dat u aanvankelijk zelfs niet met zekerheid kon zeggen of er een rechtszaak is geweest betreffende de zaak 'A. N.'. U voegde zelfs nog toe daarover niets te weten (CGVS, p. 19).

In het licht van deze vaststelling is het des te vreemder dat u wel bleek te weten dat de andere beschuldigten tot een levenslange gevangenisstraf werden veroordeeld en dat de uitspraak van de zaak op 5 juli 2012 was (CGVS, p. 19). Verder kon u slechts één naam van de andere beschuldigten die veroordeeld werden naar voren brengen (CGVS, p. 19).

Het is trouwens uiterst merkwaardig dat u in uw eerste gehoor op DVZ nergens melding maakte van deze rechtszaak. U stelde dat u alles kort moest vertellen (CGVS, p. 20). Nochtans mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij de kernelementen van zijn asielrelaas bij aanvang van de asielprocedure naar voren brengt.

Bovendien wist u uw vrees voor deze valselijke moordaanklacht onvoldoende aannemelijk te maken. Om een vrees voor vervolging aan te tonen is het immers niet voldoende dat men louter documenten voorlegt. Deze documenten moeten ook ondersteund worden door coherente, logische en geloofwaardige verklaringen.

Dit was bij u niet het geval. Uw kennis over deze aanklacht tegen u en het verdere verloop van deze zaak is opvallend beperkt.

U verklaarde nochtans dat dit de reden was dat u Pakistan moest verlaten waardoor van u een uitgebreide kennis verwacht mag worden over deze aanklacht tegen u.

U stelde dat uw problemen met A. N. begonnen omwille van een stuk grond dat hij van u wilde kopen aan een veel te lage prijs (CGVS, p. 15). U wist echter niet wat A. N. precies van plan was met uw stuk grond. U wist dat het landbouwgrond was, maar kon niet toelichten waarom A. N. een stuk landbouwgrond wilde kopen (CGVS, p. 16).

Ook over A. N. zelf werd u maar weinig concreet. U wist dat hij lid was in de provinciale raad en dat hij machtig is, maar meer wist u over hem niet te zeggen. U wist niet wat zijn functie was in de provinciale raad, bij welke verkiezingen hij verkozen werd of met wie hij banden had (CGVS, p. 17). U gevraagd waarom hij een machtige persoon is, bleef u opnieuw oppervlakkig. U verklaarde dat hij rijk en crimineel was, maar kreeg nergens gezegd waarom hij volgens u zoveel macht en invloed had (CGVS, p. 17). Nergens kon u namen noemen van zijn contacten of connecties, nochtans stelde u dat hij zeker contact had met politici (CGVS, p. 17).

Dit zijn één voor één erg vage verklaringen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zetten.

Over het verdere verloop van de hele zaak bleef u erg vaag. Nadat u vals werd beschuldigd van de moord op A. N. zou u een advocaat geraadpleegd hebben die een klacht indiende bij de 'session judge' (CGVS, p. 18, 19). U wist helemaal niet meer op welke datum uw advocaat deze klacht indiende (CGVS, p. 19).

Verder wist u niet door wie uw broer in juli 2009 vermoord werd. U had hierover vreemd genoeg geen details (CGVS, p. 20). Over de moord op uw broer kan nog worden opgemerkt dat u aanvankelijk beweerde dat u zich in uw dorp in Pakistan bevond op het moment dat hij vermoord werd waardoor u toch zeker over details zou mogen beschikken (CGVS, p. 7).

Wat later stelde u dat u reeds in het Verenigd Koninkrijk was wanneer hij werd vermoord (CGVS, p. 20). Dat u over de moord op uw broer al geen eenduidige verklaringen kon afleggen, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ondanks het feit dat u onschuldig was en dat uw broer, neef en later ook uw oom werden vermoord lieten u en uw familie na zelf een klacht in te dienen bij de politie of de hogere autoriteiten om u verder te helpen (CGVS, p. 21).

Uw verklaring hiervoor dat de politie geen FIR wilde neerschrijven is erg vreemd aangezien u er wel degelijk in slaagde om drie FIR's voor te leggen na de moorden op uw familieleden (CGVS, p. 21). Dat uw familie vervolgens de moed niet vond om zich te wenden tot hogere autoriteiten als de lokale politie volgens u toch niets doet is geen afdoende reden aangezien u het niet eens probeerde (CGVS, p. 21). In dit verband moet worden opgemerkt dat het precies de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van alle feiten in een zaak kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optimaal optreden.

Internationale bescherming kan bovendien pas worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, wat u geenszins hebt gedaan.

Het is bovendien zeer merkwaardig dat u, ondanks het feit dat u blijkbaar al sinds 2008 door de politie gezocht werd voor moord op een lid van de provinciale raad, blijkbaar een studentenvisum aanvraag en onder uw eigen identiteitsgegevens het land verliet (CGVS, p. 12).

Dat u zomaar dergelijk risico nam ondermijnt geheel uw vrees voor de autoriteiten en doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen in Pakistan.

Ook uw terugkeer naar Pakistan, bovendien naar uw eigen regio ondermijnt ten eerste de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees voor de Pakistaanse autoriteiten en de nochtans volgens uw verklaringen machtige familie van A. N., ook al zegt u dan hoofdzakelijk in Islamabad te hebben verbleven (CGVS, p. 20).

Het feit dat u trouwens ook uw identiteitskaart aanvraag in Frankrijk in 2012 is een sterke indicatie dat u geen actuele vrees hoeft te koesteren ten opzichte van de autoriteiten van uw land.

Overigens is het gegeven dat u na uw aankomst in het Verenigd Koninkrijk in 2009 geen asiel aanvraag, ondanks het feit dat u toen al een ten onrechte zou verdacht zijn van moord, een indicatie dat er wat u betreft geen gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Pakistan bestaat (CGVS p. 12).

Dat u de procedure niet kende en de Engelse taal niet voldoende beheerste zijn geen afdoende verklaringen voor dit nalaten (CGVS, p. 12).

U wist blijkbaar wel hoe u een visum voor kort verblijf voor België moest aanvragen.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling.

U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. De eigendomsdocumenten, huwelijksakte, geboorteaktes van uw kinderen, brieven over het werk van uw vrouw en uw broer en overlijdensakte van uw vader voegen niets toe aan uw asielrelaas.

De overige documenten zoals de FIR's, de rechtbankdocumenten en de krantenartikels kunnen pas naar waarde worden geschat indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is.

U kon trouwens nergens toelichten hoe uw zaak in de krant terecht kwam. U stelde dat enkele vrienden van uw oom H. dit deden, maar u wist geen van hen bij naam te noemen (CGVS, p. 21).

Bovendien zijn dit slechts fotokopies waarvan de waarde beperkt is.

U legde vervolgens nog een rijbewijs en enkele medische documenten voor die uw terugkeer naar Pakistan in 2011 zouden moeten bewijzen (CGVS, p. 13).

De manier waarop u uw rijbewijs verkreeg is trouwens erg bevreemdend. Uw vriend zou het in uw plaats afgehaald hebben omdat u ondergedoken was. Dat u ondergedoken leefde uit angst voor uw vijanden, maar er wel in slaagde een rijexamen af te leggen is erg vreemd (CGVS, p. 14).

Bovendien dient hier gewezen te worden op het feit dat Pakistaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben vanwege de wijd verbreide corruptie bij het verkrijgen van documenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat betreft uw voorgelegde identiteitsdocumenten kan worden opgemerkt dat u slechts een vervallen identiteitskaart, een rijbewijs en een huwelijksakte kon voorleggen op het CGVS.

Deze huwelijksakte bevat echter geen foto waardoor uw identiteit niet ontegensprekelijk vaststaat.

U legde een vervallen identiteitskaart voor omdat het vernieuwen ervan te moeilijk was door de problemen in Pakistan, zo beweerde u (CGVS, p. 14).

U beweerde geen andere identiteitsdocumenten te bezitten en zou ook nooit een **National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP)** aangevraagd hebben (CGVS, p. 13-14). Echter, volgens de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat u op **16 februari**

2012 wel degelijk een **NICOP** aanvraag in Parijs te Frankrijk (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

Ook na confrontatie bleef u volhouden nooit een NICOP te hebben aangevraagd nadat u asiel aanvraag in België (CGVS, p. 22).

Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat u voor het aanvragen van een NICOP een paspoort en een geboorteakte moet voorleggen (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

Dat u geen van deze documenten kon voorleggen op het CGVS doet opnieuw vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om bepaalde zaken te verhullen (uw vertrek uit Pakistan met eigen paspoort, eerder vertrek uit Pakistan, etc.).

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt.

Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen.

U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent, zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Bovendien hebt u naar eigen zeggen na uw terugkeer naar Pakistan ook enige tijd in Islamabad verbleven (gehoorverslag CGVS p.5).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen. De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikelen 4, 52, 57, 62, 39/65, 49/40, 49/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van artikel 149 van de Grondwet, een schending van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het recht op verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en tenslotte artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal zijn beslissingen in het bijzonder dient te motiveren overeenkomstig artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet.

Indien dit niet het geval is, leidt dit aldus verzoeker, tot een gemis aan een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt dit ook als bewijs dat de commissaris-generaal de voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft. Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal redelijkerwijze niet tot een weigeringsbeslissing komen.

Waar in de beslissing vermeld wordt dat verzoeker reeds in het Verenigd Koninkrijk verbleven heeft en dit niet aan de Belgische asielinstanties heeft gemeld, stelt verzoeker dat hem niet de vraag werd gesteld wanneer hij voor het eerst Pakistan had verlaten, doch "wel dat men hem had gevraagd wanneer hij Pakistan had verlaten" (zie het verzoekschrift, p. 5). Verzoeker stelt om die reden geen melding te hebben gemaakt van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, het werd hem immers nooit gevraagd.

Verzoeker vindt het vreemd dat zijn relaas reeds om die reden als ongeloofwaardig werd bestempeld. Hij laat gelden dat hij zeer goed wist dat men de informatie over zijn vorige visumaanvraag had waardoor hij geen enkele reden had om dit te verzwijgen. Verzoeker stelt dat bij elk verhoor wordt duidelijk gemaakt dat men op de vraag zelf moet antwoorden zonder hierbij andere elementen te betrekken.

Betreffende de hem ten laste gelegde onwetendheid over de precieze data van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, stelt verzoeker dat het hem ontgaat wat de commissaris-generaal daardoor wil bereiken gezien vaststaat dat verzoeker er is geweest en voor hoelang.

Over zijn reisweg die door de commissaris-generaal eveneens als ongeloofwaardig werd beoordeeld, stelt verzoeker dat hij met meer dan twintig personen in de vrachtwagen zat en aldus zeer belemmerd was. Over het feit dat hij niet weet door welke steden hij is gereisd, stelt hij dat hij omdat hij de aanduidingen niet kon lezen, onmogelijk kan weten waarlangs hij is gepasseerd. Ook over de bootreis stelt hij dat hij niet kon zien wat er gebeurde.

Dat hij bepaalde documenten zou achterhouden betreffende de reisweg teneinde bepaalde informatie te verhullen, is volgens hem een goedkope bewering van de commissaris-generaal: *“verzoeker kan onmogelijk een bewijs leveren van een transport waarbij hem alles werd ontnomen”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoeker besluit dat het geen lang betoog hoeft om te begrijpen dat zijn reis op illegale wijze gebeurde en dat degenen die hem daarbij hielpen, er alles aan doen om niet ontdekt te worden.

Betreffende de problemen met A. N. stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal dienaangaande de gescande versies van de FIR's weigert te erkennen als bewijs, terwijl het voor zich spreekt dat hij enkel de documenten kan neerleggen zoals hij ze ontvangt; deze moeten volgens verzoeker dan ook minstens onderzocht worden.

Verzoeker laat gelden dat hij niet kon zeggen of er al dan niet een rechtszaak was geweest omdat hij geen kennis heeft van de juridische procedures; hij wist dat er een vonnis was, maar kon het verband niet leggen met een rechtbank. Volgens verzoeker heeft dit niets te maken met zijn asielrelaas, wél met zijn algemene kennis.

Het feit dat verzoeker geen weet heeft over de intenties van A. N. betreffende zijn grond is volgens verzoeker niet relevant: *“men kan toch niet verwachten dat men alles gaat opzoeken omtrent een persoon louter omdat men ermee een dispuut heeft”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Over het feit dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk, stelt hij dat hij toen hij daar aankwam inderdaad al problemen kende, doch zich niet bewust was van de vervolgingen die de verdenkingen en de problematiek over de grond met zich zouden meebrengen. Hij wijst erop dat dit was vóór de moord op zijn broer en oom, zodat hij er zich niet van bewust was dat ook zijn leven in gevaar was.

Hij stelt dat hij een advocaat onder de arm had genomen om de juridische problematiek betreffende de beschuldigingen te behandelen, *“zodat hij niet onmiddellijk diende aan te nemen dat hij in gevaar was”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing te zwak is om zijn relaas als ongeloofwaardig af te wijzen.

Hij vraagt de Raad in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit informatie verkregen van de Belgische ambassade in Londen, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat verzoeker in het bezit was van een Pakistaans paspoort waarmee hij aldaar op 17 juni 2011 een visum voor kort verblijf had aangevraagd voor België, dat hem geweigerd werd. Het blijkt aldus ontegensprekelijk dat verzoeker in juni 2011 in het Verenigd Koninkrijk was.

Bovendien kan op basis van die informatie ook vastgesteld worden dat verzoeker over een Brits verblijfsdocument beschikte dat verstreek op 20 oktober 2011. Verzoeker heeft deze informatie echter verzwegen tijdens het beantwoorden van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker werd immers gevraagd waar zijn laatste adres zich bevond, waarop verzoeker antwoordde dat dit in Panjan, district Haripur, was, alwaar hij verbleef van zijn geboorte tot aan zijn vertrek.

Verzoeker werd bovendien gevraagd een kort overzicht te geven van zijn hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren met datum van aankomst en vertrek van dat adres. Hij vermeldde echter niets omtrent zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, noch van zijn terugkeer aldaar naar Pakistan (zie verklaringen DVZ, vraag 9).

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker aanvankelijk verklaarde Pakistan voor de eerste keer te hebben verlaten op 6 december 2011 en dat hij pas wanneer hem letterlijk werd gevraagd of hij ooit in het buitenland had verbleven, erkent dat hij in het Verenigd Koninkrijk had verbleven.

Verzoeker legde op het Commissariaat-generaal bovendien vage verklaringen af over zijn verblijf aldaar. Gevraagd wanneer hij Pakistan dan voor de eerste keer verlaatte, antwoordde verzoeker: *"ik weet dat niet meer. Misschien 2009. (...) Ik denk dat het 2009 was"*, al wist hij zelfs niet bij benadering wanneer in 2009 dat was (zie het verhoorverslag van 26 oktober 2012, p. 5, 11). Hij gaf ook toe met een studentenvisum van Pakistan naar het Verenigd Koninkrijk te hebben gereisd (zie het verhoorverslag, p. 11).

Het valt op dat verzoeker blijkbaar niet meer wist wanneer hij dit paspoort en studentenvisum aanvroeg in Pakistan en wanneer hij hiermee reisde (zie het verhoorverslag, p. 11). Het is bovendien opvallend dat verzoeker wel wist op welke datum zijn verblijfsvergunning voor het Verenigd Koninkrijk afliep, maar geheel niet kan toelichten vanaf welke begindatum die vergunning geldig was (zie het verhoorverslag, p. 12). Ook kon hij zijn verschillende verblijfplaatsen in Pakistan vóór zijn vertrek niet concreet toelichten en hield hij het telkens erg vaag (zie het verhoorverslag, p. 3, 4). Op de vraag een overzicht te geven van al zijn verblijfplaatsen, antwoordde hij gewoon te hebben in Haripur en op verschillende plaatsen zoals Abbottabad en Rawalpindi, zonder dat hij concreet kan zeggen op welke momenten hij op die andere plaatsen verbleef. Dit antwoord doet eveneens vermoeden dat hij zijn werkelijke verblijfplaatsen gedurende de laatste jaren tracht te verbergen. Er kan dan ook worden besloten dat verzoeker getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Dit ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Zijn verweer op het Commissariaat-generaal voor het verzwijgen van zijn eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk, met name dat er hem op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel werd gevraagd wanneer hij Pakistan had verlaten en welke problemen hij had (zie het verzoekschrift, p. 5), wordt niet aanvaard; aan verzoeker werd op de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk gevraagd of hij een

verblijfsdocument of een visum voor een andere lidstaat van de Europese Unie had (zie verklaringen, vraag 23), zodat van hem kon worden verwacht dat hij melding maakte van zijn Brits verblijfsdocument.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij goed wist dat de informatie over zijn vorige visumaanvraag bekend was waardoor hij geen enkele reden had om deze te verzwijgen, en hem bij het verhoor duidelijk werd gemaakt op de vraag zelf te antwoorden zonder hierbij andere elementen te betrekken, stelt de Raad vast dat aan verzoeker op 26 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd van wanneer tot wanneer zijn verblijfsvergunning geldig was. Wanneer verzoeker enkel de vervaldatum kon opgeven, werd hem opnieuw duidelijk gevraagd vanaf welke datum hij vertrok (zie het verhoorverslag, p. 12).

De verklaring die verzoeker op het Commissariaat-generaal gaf dat enkel de vervaldatum van belang is aangezien hij dan het land moest verlaten, volstaat bovendien niet. Indien verzoeker werkelijk omwille van het conflict met A. N. over een grondeigendom naar het Verenigd Koninkrijk vluchtte, kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze bepalende ervaring in zijn leven dermate in het geheugen gegrift staat dat verzoeker daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, *quod non in casu*.

De stelling van verzoeker dat vaststaat dat hij in het Verenigd Koninkrijk is geweest en voor hoelang en men aldus niet kan besluiten dat zijn relaas op dit vlak ongeloofwaardig is, kan evenmin worden aangenomen.

Op de vraag hoe lang hij in totaal in het Verenigd Koninkrijk verbleef, antwoordde hij enkel dat hij terugkeerde op 22 augustus 2011 (zie het verhoorverslag, p. 12).

Gelet op het feit dat reeds vastgesteld werd dat verzoeker niet precies kon aangeven wanneer hij in het Verenigd Koninkrijk aankwam, blijft het vermoeden dat hij zijn werkelijke verblijfplaats tijdens de laatste jaren, tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

De vaststelling dat verzoeker verklaart vrijwillig op 22 augustus 2011 naar Pakistan te zijn teruggekeerd, terwijl zijn verblijfsvergunning in het Verenigd Koninkrijk nog tot 20 oktober 2011 geldig was (zie het verhoorverslag, p. 12), doet ook afbreuk aan de ernst van de vrees omwille van het grondconflict in Pakistan naar het Verenigd Koninkrijk te zijn gekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker na zijn terugkeer naar Pakistan, volgens zijn verklaringen opnieuw zou hebben besloten het land te verlaten omwille van dezelfde problemen als waarvoor hij een eerste keer Pakistan verliet (zie het verhoorverslag, p. 20).

Er kan geen geloof worden gehecht aan de door hem uiteengezette reisweg over zijn tweede vertrek uit Pakistan, hetgeen zich ook keert tegen zijn geloofwaardigheid.

Zo stelde hij via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België te zijn gereisd op 6 december 2011 (zie het verhoorverslag, p. 8, 9).

Wanneer hij om meer details werd gevraagd over zijn reisroute, bleek hij deze amper te kunnen geven:

- i) Verzoeker wist niet op welke plaatsen hij in deze landen verbleven had (zie het verhoorverslag, p.9).
- ii) Hij was zelfs niet zeker of hij ooit in Griekenland was geweest op zijn weg naar België (zie p. 9).
- iii) Noch kon hij details geven van de verschillende vervoersmiddelen die hij gebruikte. Hij zou met een vrachtwagen gereisd hebben, maar kon niet zeggen welke kentekens of logo's er opstonden. (zie p. 9). Bovendien wist hij niet of hij al dan niet een boot zou hebben genomen. Zo stelde hij dat de vrachtwagen zich misschien in een schip bevond, maar dat hij dit niet gezien had (zie p. 10).
- iv) Verzoeker kon vreemd genoeg geen enkele naam naar voren brengen van zijn medereizigers, hoewel er volgens zijn eigen verklaringen 25 tot 30 personen met hem meereisden (zie p. 9)
- v) Hij verklaarde dat hij in Italië documenten zou gekregen hebben van een smokkelaar (zie p. 10), maar legde hierover uitermate vage verklaringen af. Zo sprak hij over een identiteitsdocument met de naam T. op, zonder echter te weten welke identiteitskaart het was of welke nationaliteit erop stond. Evenmin slaagde hij erin een beschrijving te geven van dit document (zie p. 10, 11). Zijn gebrek aan kennis probeerde hij te verdoezelen door te stellen dat het in een envelop zat (zie p. 11), wat echter geen afdoende verklaring is voor zijn onwetendheid aangezien hij in geval van grenscontroles toch op de hoogte zou moeten zijn van de documenten die hij in zijn bezit had.
- vi) Tot slot moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg. Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om zijn reisweg na te gaan. Verzoeker beweerde wel een eigen paspoort te hebben gehad, maar kon dat niet voorleggen omdat de smokkelaar dat had afgenomen toen hij vertrok uit Pakistan (zie p. 11).

Dat verzoeker dermate weinig toelichting kon geven over zijn voorgehouden reisroute van Pakistan naar België doet ook vermoeden dat hij op een heel andere manier zijn land heeft verlaten en dat hij in bezit is van zijn paspoort maar dit achterhoudt voor de Belgische asielinstanties; dit document kan immers uitreisstempels en visumgegevens bevatten die niet stroken met zijn verklaringen.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij met meer dan twintig personen in de vrachtwagen zat en zijn zicht dus vrij beperkt was; dat hij niet weet door welke steden hij is gereisd omdat hij geen westers schrift kan lezen, dat hij ook over de bootreis niet veel kon vertellen omdat hij maar weinig had gezien, antwoordt de Raad dat een dergelijke clandestiene reis in hoofde van verzoeker een uiterst precaire onderneming is. Gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, jegens hetwelke hij verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat hij zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Zijn verklaring dat *“verantwoordelijken voor dit transport er alles aan doen om niet door de mand te vallen”* (zie het verzoekschrift, p. 6) biedt dan ook geen verklaring voor zijn onwetendheid.

Zijn verweer dat hij onmogelijk een materieel bewijs kan leveren van een reis waarbij hem alles werd ontnomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij er niet in slaagde gedetailleerde, coherente verklaringen af te leggen over de reisweg. Het ontbreken van gedetailleerde verklaringen, gevoegd bij de afwezigheid van enig materieel bewijs omtrent de reisweg, verhindert aan zijn beweringen geloof te hechten.

Verzoeker legt verschillende “First Information Report”-s neer waaronder een FIR tegen hem gericht en drie FIR 's betreffende de moord op zijn broer, neef en oom.

Vooreerst stelt de Raad vast dat deze stukken, wat betreft de vormelijke kenmerken, slechts ingescande versies zijn waarop nadien stempels werden aangebracht (zie administratieve dossier).

Er kan dan ook geen enkele waarde aan deze documenten worden gehecht daar fotokopies en scans middels knip- en plakwerk, gemakkelijk te vervalsen zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal beweert (zie het gehoorverslag, p. 18), stelt de Raad vast dat uit de door hem voorgelegde vertaling van de FIR waarin hij van moord wordt beschuldigd, niet blijkt dat de familieleden van A. N. de naam van verzoeker in de FIR lieten optekenen; zijn naam staat er niet in vermeld.

Bedoelde FIR en drie anderen verwijzen dus louter naar een onbekende persoon waardoor deze dus op eender wie betrekking kunnen hebben.

De Raad merkt op dat verzoeker er nog aan toevoegde dat er andere documenten waren en dat zijn naam daar wel ergens op moest staan (zie het verhoorverslag, p. 18); het blijkt dat zijn naam wel vermeld wordt op een document van de rechtbank (zie administratief dossier, document 8) en niet in een FIR zoals hij beweerde.

De Raad vindt het bovendien opmerkelijk dat verzoeker aanvankelijk zelfs niet met zekerheid kon zeggen of er een rechtszaak is geweest betreffende de zaak ‘A. N.’ : *“er was enkel 1 FIR; ik werd nooit voor de rechtbank gebracht. Misschien was er een verdere procedure, maar daar weet ik niets van”* (zie het verhoorverslag, p. 19). Verzoeker wist nochtans wel dat de andere beschuldigten tot een levenslange gevangenisstraf werden veroordeeld en dat de uitspraak van de zaak op 5 juli 2012 was (zie het verhoorverslag, p. 19-20); hij kon ook slechts één naam van de andere beschuldigten die veroordeeld werden, opgeven (zie het verhoorverslag, p. 19).

De Raad acht het bovendien opmerkelijk dat verzoeker bij zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens melding maakte van deze rechtszaak. Waar verzoeker stelde op het Commissariaat-generaal dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken alles bondig moest vertellen (zie het verhoorverslag, p. 20), wijst de Raad erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat van bij de aanvang van de asielprocedure al de kernelementen van zijn asielrelaas vermeldt.

Verzoeker merkt aangaande de betwiste bewijskracht van de door hem neergelegde FIR's op, dat hij maar de documenten kan neerleggen zoals hij die ontvangt; volgens hem weigert de commissaris-generaal na te gaan of de documenten echt zijn.

De Raad stelde reeds vast dat de FIR's ingescande documenten zijn waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij niet kon zeggen of er al dan niet een rechtszaak was geweest omdat hij geen kennis heeft van de juridische procedures; hij stelt wel te weten dat er een vonnis was, maar kon geen verband leggen met een rechtbank wat volgens hem niets afdoet van het feitelijke asielrelaas, maar te maken heeft met zijn -beperkte- algemene kennis.

De Raad stelt vast dat de gebrekkige kennis van verzoeker zich niet beperkt tot juridisch-technische details, maar betrekking heeft op de vraag of er tegen verzoeker zelf een procedure werd ingesteld. Het feit dat hij wel op de hoogte is van veroordelingen van andere verdachten tot een levenslange straf en zelfs de datum van uitspraak weet, wijst er bovendien op dat verzoeker wel degelijk kennis heeft over een juridische procedure.

Bovendien is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn vrees voor de valse beschuldiging van moord niet aannemelijk kan maken.

Het volstaat niet om een vrees voor vervolging aan te tonen, door enkel documenten voor te leggen. Deze documenten moeten ook ondersteund worden door coherente, logische en geloofwaardige verklaringen; dit was bij verzoeker echter niet het geval.

Verzoeker wist ook niet met betrekking het stuk grond dat A. N. van hem wilde kopen, -wat de aanleiding vormde voor de escalatie van zijn problemen- wat A. N. precies van plan was; hij wist enkel dat het landbouwgrond was, maar niet nader toelichten wat A. N. van plan was (zie het verhoorverslag, p. 16).

Ook over de persoon A. N. wist verzoeker weinig concrete gegevens te verschaffen. Zo wist hij louter te vertellen dat A. N. lid was van een provinciale raad en een machtig man; hij wist echter niet wat diens functie was in de provinciale raad, bij welke verkiezingen hij verkozen werd of met wie hij banden had (zie het verhoorverslag, p. 17).

Op de vraag waarom A. N. een machtige man was, verklaarde verzoeker dat hij "rijk en crimineel" was, maar kreeg niet gezegd waarom deze volgens hem zoveel macht en invloed had (zie het verhoorverslag, p. 17). Hij bleek ook niets af te weten van diens contacten of connecties. Het vaag karakter van deze verklaringen keert zich tegen de geloofwaardigheid ervan.

De vaststelling dat verzoeker geen kennis heeft over de intenties van A. N. met betrekking tot het perceel, is volgens verzoeker irrelevant: *"men kan toch niet verwachten dat men alles gaat opzoeken omtrent een persoon louter omdat men ermee een dispuut heeft"* (zie het verzoekschrift, p. 7).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles doet om informatie te bekomen met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, of minstens kan aantonen dat hij hiertoe ernstige pogingen heeft ondernomen.

De onwetendheid van verzoeker omtrent A. N. -de persoon die nochtans de reden van zijn vertrek uit zijn land vormt- is significant en komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede.

Ook over het verdere verloop van de hele zaak bleef verzoeker erg vaag.

Nadat hij valselijk werd beschuldigd van de moord op A. N. zou verzoeker een advocaat geraadpleegd hebben die een klacht indiende bij de 'session judge' (zie het verhoorverslag, p. 18, 19); verzoeker wist evenwel helemaal niet meer op welke datum zijn advocaat deze klacht indiende (zie het verhoorverslag, p. 19); verder wist hij niet door wie zijn broer in juli 2009 vermoord werd (zie het verhoorverslag, p. 20).

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker aanvankelijk beweerde dat hij zich nog in zijn dorp in Pakistan bevond op het moment dat hij vermoord werd (zie het verhoorverslag, p. 7) terwijl hij wat later zich zelf tegensprak en stelde dat hij toen reeds in het Verenigd Koninkrijk verbleef (zie het verhoorverslag, p. 20). Tevens verklaarde verzoeker niet te weten wie zijn broer heeft gedood en over geen details dienaangaande te beschikken, terwijl hij wel wist dat zijn broer vermoord was omwille van de problemen met de grond (zie het verhoorverslag, p. 20).

Dat verzoeker ook over de moord op zijn broer geen eenduidige verklaringen kon afleggen, tast ook zijn geloofwaardigheid aan.

Ondanks het feit dat verzoeker onschuldig was en dat zijn broer, neef en later ook zijn oom werden vermoord, lieten hij en zijn familie na zelf een klacht in te dienen bij de hogere autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 21).

Zijn verklaring hiervoor dat de politie geen FIR wilde opstellen, is ongeloofwaardig gezien blijkt dat hij er wel degelijk in slaagde om drie FIR's voor te leggen. Het blijkt dat ze niet eens probeerden (zie het verhoorverslag, p. 21).

De Raad is van oordeel dat het ook ongeloofwaardig is dat verzoeker die beweert al sinds 2008 door de politie gezocht te worden, voor moord op een lid van de provinciale raad, onder zijn eigen identiteitsgegevens het land verliet (zie het verhoorverslag, p. 12).

Ook zijn terugkeer naar Pakistan keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn vrees voor de Pakistaanse autoriteiten.

De Raad merkt tenslotte nog op dat uit informatie in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker zijn "National Identity Card for Overseas Pakistanis" aanvraag in Parijs (Frankrijk) op 16 februari 2012 (zie het administratief dossier, landeninformatie, NICOP tracking), wat een sterke indicatie vormt dat hij geen actuele vrees hoeft te koesteren ten opzichte van de autoriteiten van zijn land.

Overigens is ook het gegeven dat hij na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk in 2009, geen asiel aanvraag, ondanks het feit dat hij toen al ten onrechte zou verdacht zijn van moord, een indicatie dat er wat hem betreft geen gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Pakistan bestaat (zie het verhoorverslag).

Zijn uitleg dat hij de asielpprocedure niet kende en de Engelse taal niet voldoende beheerste, is geen valabele verklaring (zie het verhoorverslag, p. 12); de Raad merkt bovendien op dat verzoeker blijkbaar wél wist hoe hij in het Verenigd Koninkrijk een visum voor kort verblijf voor België moest aanvragen.

Over het feit dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk, stelt hij in zijn verzoekschrift nog dat hij toen hij daar aankwam inderdaad al problemen kende, doch zich niet bewust was van de vervolgingen die de verdenkingen en de problematiek over de grond met zich zouden meebrengen.

Hij wijst erop dat de moord op zijn broer en oom nog niet gebeurd was, zodat hij er zich niet van bewust was dat ook zijn leven in gevaar was. Hij stelt dat hij een advocaat had aangezocht om de juridische problematiek betreffende de beschuldigingen te behandelen, *"zodat hij niet onmiddellijk diende aan te nemen dat hij in gevaar was"* (zie het verzoekschrift p. 7).

De Raad stelt vast dat de reden van verzoekers vertrek naar het Verenigd Koninkrijk betrekking heeft op het grondconflict met A. N. (zie het verhoorverslag, p. 12).

Wanneer een persoon omwille van degelijke problemen zijn land van herkomst verlaat, kan worden aangenomen dat deze persoon hiervan wel degelijk de ernst van de hele situatie inziet en onverwijd het nodige doet om, daargelaten het beroep op een advocaat in zijn land van herkomst, afdoende bescherming te krijgen in het onthaalland.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, is de Raad van mening dat verzoeker de preciaire veiligheidssituatie in het noordwesten van Pakistan zoals die blijkt uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan vermijden door zich elders in zijn land van herkomst te vestigen.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).

Uit informatie in het administratief dossier gevoegd (zie *'Subject Related Briefing, Algemene veiligheidssituatie Pakistan'*), blijkt dat verzoekers geboortestreek -het noordwesten van Pakistan- getroffen wordt door een *gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen*. Dit conflict is blijkens de informatie echter zeer regionaal en wordt geenszins over het hele land gevoerd. Verzoeker kan dan ook de lokale problematiek ontwijken door zich elders in zijn land van herkomst te vestigen.

De informatie bevat immers geen elementen waaruit zou blijken dat in heel Pakistan de situatie van die aard zou zijn dat burgers er om het even waar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het besluit van de commissaris-generaal dat gezien verzoeker een gezonde jongeman is die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent, zijn er geen redenen

waarom hij niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen.

Bovendien heeft hij naar eigen zeggen na zijn terugkeer naar Pakistan, ook enige tijd in Islamabad verbleven (zie het verhoorverslag, p. 5), waar bovendien vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen (zie 'Subject Related Briefing, Algemene veiligheidssituatie Pakistan').

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Conclusie

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE